

כניסת השבת 18:32

צאת החג 19:28

עלון מוריד סיפורים מחזקים

העלון שלי בשבת ובחג

בתנאי שאתה לוקח את הבן שלי כפרוייקט ומחזק אותו, אני שלחתי אותו לארץ ישראל שיספוג מעט רוחניות, אז עשה לי טובה וחזק את בני

טיפל הרופא באותו אדם והצליח לרפא אותו לגמרי מהאלרגיה הנוראה הזו. אחרי הטיפול שלח האב שוב את בנו לארץ בטיסה עם אותו יהודי מבית שמש, שלקח את בן הרופא כפרוייקט, חיזק אותו, רשם אותו לשיבה איכותית ואותו בחור עלה מעלה מעלה בתורה ועשה להוריו המון נחת! ורק לחשוב שהכל התחיל מאיזו קליפת קלמנטינה...

לפני כמאתיים שנה בוילנה בירת ליטא חי יהודי תלמיד חכם בשם ר' שמעון. לילה אחד אחרי חתונת בתו, נשמעה דפיקה בדלת,

ר' שמעון פתח את הדלת, בפתח עמדה אלמנה ובתה הבוגרת לצדה, היא סיפרה לר' שמעון, שיש לבתה שידוך משובח, הכל התקדם בצורה חלקה, אך אין לה אפילו פרוטה שחוקה לנדוניה ואם לא תשיג עד מחר בבוקר מאה רובלים, יתבטל השידוך ובתה תישאר עם עוגמת הנפש ובושת הפנים. הצטער מאד ר' שמעון עד עמקי נשמתו, אך מחד, הוא בדיוק אחרי חתונת בתו והשיב לאלמנה באכזבה מרה: 'כל כספי וחסכוני יצאו הלילה על חתונת בת, אין לי שום כסף בבית'

האלמנה ובתה פרצו בבכי קורע לב, ופנו ללכת. ר' שמעון לא יכול היה לשאת את צערן. הוא קרא להן לחזור, נכנס לחדרו, לקח את גביע הכסף העתיק והמפואר שקיבל בירושה מאבותיו, מדובר על חפץ יקר ערך שהיה הדבר בעל הערך היחיד שנותר לו, אך למרות זאת נתן את זה להן 'קחו את הגביע הזה למשכן חפצים או לצורף, הוא שווה לפחות מאה רובלים, תנו אותו כנדוניה, והעיקר שהילדה תתחתן' האישה נישקה את ידיו בבכי מאושר והן עזבו את הבית.

המשך מעבר לדף

לו: 'אתה מתלונן, בוא שמע את הסיפור שלי' וסיפר לו איך משהו עלה עם איזה ריח של פרי הדר והוא

החל להיחנק והבהילו אותו לבית חולים וכו'. 'איזה קטע?' אמר הבחור 'זה בדיוק מה שקרה לנו אמש בהסעה לשדה התעופה' 'כן זה אני הייתי עם החנק והאמבולנס'

הבחור הצעיר הבין שבגללו התחיל כל הסיפור עם החנק והבית חולים וביקש אלף סליחות 'סלח לי מחל לי, כשירדתי להפסקה, היה שם שביל של איזה פרדס ונכנסתי לשם וכנראה דרכתי על איזה פרי, אני לא הייתי מודע שיש כזה אלרגיה שמביאה לחנק, אני מבקש סליחה' המטוס המריא ב"ה והם החלו לדבר 'לאן אתה טס?' שאל הבחור ואותו יהודי מבית שמש סיפר לו ששהה בבית חולים והיה בטוח שפיספס את הטיסה, והוסיף: 'אך הקב"ה גילגל את זה שיעכבו את הטיסה, כדי שאספיק להגיע הביתה, לקחת את התפילין ולהגיע בזמן לטיסה, עכשיו יש מכשול נוסף, כי קבעתי תור באר"ב אצל רופא אחד שנה מראש, ואומרים על הרופא הזה, שאם פציינט מאחר לו בחצי שעה, לא מעניין אותו, מהיכן הוא מגיע? ומה הסיבות לאיחור, הוא פשוט לא מקבל אותו, הוא דייקן מאד ולמרות שאני יודע שהוא יבטל לי את התור ואצטרך לחכות עוד שנה וכביכול הטיסה הזו לשווא, אני נוסע אליו בכל זאת ושם מבטחי בבורא עולם שיעזור לי'

שאל אותו הבחור הצעיר 'מה השם של הרופא הזה?' אמר לו את שם הרופא והבחור הצעיר חייך: 'תירגע, זה אבא שלי' 'מה זה אבא שלך?' 'זה אבא שלי ואני אסדר לך להיכנס בכל מקרה, לא משנה מתי תגיע? אל דאגה, אני גם חייב לך...'

הם נחתו באמריקה ובאמת איחרו בכמה שעות, אבל הבחור הגיע איתו למרפאה ודיבר עם אביו הרופא, סיפר את כל הסיפור וביקש מאביו הרופא שיקבל אותו. הרופא קרא אליו את המטופל מבית שמש כדי לדבר איתו בצד 'אני מקבל אותך

בדיקות. וכשהגיעו לבית חולים בדקו אות הכל היה בסדר והוא רק חשב על הטיסה וביקש להשתחרר, אבל הסבירו לו, שאף על פי שהוא כרגע מרגיש טוב, חייב הוא להישאר חמש שעות במעקב! הוא ניסה להסביר שאם ישאר כאן בבית החולים חמש שעות, לבטח יפספס את הטיסה! 'אני חייב להגיע לטיסה הזו, יש לי תור, שאני מחכה לו שנה' 'שום תור ושום טיסה, אתה היית בהתקף ובסכנת חיים, אתה חייב להישאר לפחות חמש שעות במעקב'

ישב אותו יהודי חמש שעות בבית החולים, תחילה תקף אותו יאוש ומחשבות שליליות, איך שהפסיד את הטיסה? והפסיד תור אצל מומחה עולמי, אבל מיד תפס את עצמו ואמר: 'הקב"ה! רק אתה מחליט מה יהיה? אני בידיים שלך ובטוח שמה שאתה עושה, זה הכי טוב עבורי, אני מסיר מרגע זה כל דאגה מלבי'

אחרי חמש שעות שיחררו אותו, הוא התקשר לשדה כדי לברר אודות הטיסה שלו, למרות שזה נראה כטלפון מיותר, מה הופתע לדעת, כשהטיסה כלל לא יצאה עדיין, ונאמר לו בטלפון, יש עיכוב של כ-14 שעות! וזה אומר - לא רק שהוא יספיק את הטיסה, הוא אפילו יוכל לעבור בביתו, להתקלח, לאכול משהו ואז להגיע שוב לשדה.

כשהגיע לביתו ראה על השולחן את התפילין שלו, מיד אמר בשאגה 'ישתבח שמו! אם לא היה קורה כל זה, ודאי שהייתי טס לאמריקה ללא התפילין שלי! הקב"ה החזיר אותי לפה בשביל התפילין'

חזר שוב אותו יהודי לשדה ועידכן את הדיילים על האלרגיה שלו וביקש שידאגו, שלא יהיה בנמצא ריח של פרי הדר. הוא התישב במטוס פתאום הגיע לשבת לידו לא פחות ולא יותר אותו בחור צעיר שדרך על פרי הדר, שממנו התחיל כל הבלגן...

אותו יהודי מבית שמש לא זיהה את הבחור, כי כל מה שעבר אמש, הוציא ממנו את הפוקוס, ומטבע הדברים, אדם שנחנק, לא שם לב בכלל למתרחש סביבו!

והבחור תוך כדי שהתיישב דיבר בקול רם, ספק לעצמו ספק לסובבים אותו 'מה זה צריך להיות? 18 שעות אני מחכה לטיסה איזה ביזיון? ישנתי כמו כלב על הספסלים בשדה, אני עייף אני גמור' שמע אותו יהודי מבית שמש וניסה להרגיע אותו ואמר

יהודי בן 45 מבית שמש סבל מקשיי נשימה, שנבעו מאלרגיה, במיוחד לריח של פרי עץ הדר. זו לא סתם אלרגיה, כרגע שהוא מריח פרי הדר, הוא נחנק ומגיע לסכנת מוות של ממש! אך בחסדי השם, כשהוא מתרחק מאזור הריח של פרי הדר, אט אט חזרת נשימתו בהדרגה למצב סדיר, וככל שחולף הזמן, יוצא הוא מכלל סכנה. אותו יהודי שמע שיש רופא מומחה באר"ב בעל שם עולמי, והוא חשב לטוס אליו. אבל אצל רופא כזה התור רק בעוד שנה, ומידענו אכן קבע תור לעוד שנה.

שנה שלמה חיכה בסבלנות, עד שהגיע הרגע המיוחל, רגע הטיסה, הוא לא רצה להטריח את ילדיו, אז הוא הזמין חברת הסעות שלוקחת עוד אנשים מכל מיני ישובים עד לשדה התעופה,

זו לא היתה נסיעה קצרה, אז הנהג עשה הפסקה אחת להתרעננות. בחור צעיר שהיה גם בהסעה, ירד להפסקה מחוץ למיניבוס, וכנראה דרך על איזו קליפת תפוז או על איזו קלמנטינה, וכשעלה בחזרה מההפסקה לרכב, עלה עם ריח חזק של פרי הדר, ומיד אותו אדם, הרגיש חנק, והנוסעים בהסעה לא הבינו מה עובר עליו? כולם נכנסו ללחץ ושאלו אותו מה קורה? אבל אותו אדם נחנק ולא יכול היה לדבר, רק סימן להם באצבע, הצביע על הבחור הצעיר שלידו, אבל הם לא הבינו מה פשר ההצבעה הזו? וכשכולם היו עסוקים בהצלה, אותו בחור ישב עם אזניות והיה מנותק מהמתרחש, כאילו זה ממנו והלאה...

רכב ההסעה עצר בצד והאמבולנס שהזמינו הגיע במהרה, הפרמדיקים הוציאו אותו מהרכב והוא כבר הרגיש הקלה, כי התרחק ממקור הסכנה, מרגלו של הבחור הצעיר.

בדרך לבית החולים, כל שנקפו הדקות הוא הרגיש הרבה יותר טוב, ואמר לפרמדיקים שהוא כבר מרגיש טוב ואין צורך להביאו לבית החולים, כי יש לו טיסה שצריך הוא להספיק. אבל הם ביטלו את דבריו ורק הזכירו לו, שהיה במצב חנק ועל סף מוות ואין מנוס, הם חייבים לערוך

עברו שלושים שנה. ר' שמעון הזקין, ירד מנכסיו, והפך לעני מרוד. הוא נאלץ לנדוד בין עיירות כדי לאסוף פרוטות למחייתו. באחד הימים הגיע לעיר גדולה ומרוחקת, כשהוא תשוש, רעב ובגדיו קרועים, נכנס לבית הכנסת המרכזי כדי לנוח. גביר העיר, אדם עשיר ומכובד מאוד, ראה את האורח העני, ריחם עליו והזמין אותו לביתו לסעודת ערב. ר' שמעון הגיע לבית המפואר. השולחן היה ערוך בכל טוב.

כשהתיישבו לאכול, בעלת הבית הניחה במרכז השולחן גביע כסף מפואר כדי לזווג בו יין לאורח. ר' שמעון הביט בגביע וחשכו עיניו! הוא זיהה מיד את העיטורים הייחודיים, את החריטה בשוליים, זה היה בדיוק הגביע של אבותיו, שהוא נתן לאלמנה לפני שלושים שנה. ר' שמעון נאנח אנה עמוקה מתוך ליבו. הגביר הבחין בכך ושאל: 'מדוע אתה נאנח? האם האוכל אינו הטעם?' ר' שמעון ניסה להתחמק, אך העשיר הפציר בו לספר. פתח ר' שמעון ואמר: 'הגביע הזה... הוא היה פעם שלי, נתתי אותו לפני שנים רבות למעשה חסד, וכשאני רואה אותו עכשיו, נזכרתי בימים שבהם גם אני הייתי אדם מכובד שיכול היה לעזור לאחרים, והיום אני קבצן שמחזר על הפתחים'.

כששמע זאת הגביר, פניו החווירו, הוא קם מכיסאו, ניגש אל ר' שמעון, ובבכי סוער נפל על צווארו ונשק לידיו. ר' שמעון לא הבין מה קורה? הגביר קרא לאשתו ואמר לה: 'תראי מי נמצא כאן? זהו ר' שמעון מוילנה! הוא פנה לר' שמעון המופתע והסביר: 'אשתי שיושבת כאן היא אותה יתומה ענייה שנתת לה את הגביע. באותו בוקר, היא ואמה הביאו לי ולאבי את הגביע כנדוניה. אבי, שהיה צורף, זיהה מיד שהגביע הזה שווה הון רב, אך הוא גם הבין ששום אדם לא מוותר על ירושה כזו אלא אם כן הוא נתן אותה מתוך מסירות נפש אדירה וחסד טהור. אבי אמר לי אז: 'בחרה שבשבילה נעשה חסד כל כך שמימי, הברכה תשרה בביתה, הוא סירב למכור את הגביע, ושמרנו אותו כל השנים כקמיע של הבית' המשיך הגביר בהתרגשות: 'בזכות החסד שלך התחתנו, ומאז הברכה לא הפסיקה לשרות עלינו והפכתי לעשיר גדול. כל השנים חיפשנו אותך כדי להחזיר לך טובה, ולא ידענו היכן אתה?'.

באותו לילה, הגביר ואשתו לא רק שהחזירו לר' שמעון את הגביע העתיק שלו, אלא קנו עבורו בית מפואר בעירם, ופירנסו אותו ואת משפחתו בכבוד ובעושר אדיר עד סוף ימיו. החסד שזרע לפני שלושים שנה, חיכה לו בפניה מרוחקת של העולם כדי להציל אותו לעת זקנתו.

אברך ירושלמי נזקק להלוואה מאיזה גמ"ח, כי בתו כבר סגרה וורט והיה צריך בדחיפות כסף

לחתונתה. הלך אותו אברך לאיזה בעל גמ"ח, אך הוא לא היה בבית. הלך ביום אחר ושוב לא היה בבית. וכך מראשו עד חמישי, בכל פעם כשהגיע לא מצא את בעל הגמ"ח, עד שהגיע יום שישי וב"ה מצא אותו בבית. ביקש האברך הלוואה של אלפיים דולר ובעל הגמ"ח דרש שני ערבים, והאברך ידע שביום שישי קשה למצוא ערבים, אבל הוא כיתת רגליו ומצא שני חברים שיחתמו עבורו ערבות וקיבל אלפיים דולר מבעל הגמ"ח.

אחרי שקיבל אותו אברך את ההלוואה של אלפיים דולר, היתה זו שעת צהריים, יום שישי עת רצון כמה ימים לפני חג שבועות, והוא רצה להודות לקב"ה על קרש ההצלה בדמות ההלוואה, לכן הלך לכותל להתפלל מעומק לבו. כשיצא מהכותל, נזכר שיש לו אלפיים דולר בכיס ועוד מעט שבת ורוב הסיכויים שיגיע כמה דקות אחרי כניסת שבת וזה אומר שיש בעיה להחזיק את הכסף בכיסו! חשב בלבו שצריך להיפטר מהכסף כמה שיותר מהר, לפני שתיכנס שבת, אז הוא נכנס לרובע היהודי ודפק על אחת הדלתות אקראית.

פתח לו את הדלת יהודי אמריקאי והוא מיד אמר לאותו אמריקאי: 'עשה לי טובה! יש לי פה בכיס 2000 דולר ועוד רגע שבת ולא אוכל לטלטל אותם בכיס, לא צריך פתק לא צריך כלום, אני סומך על בורא עולם וסומך עליך, קח את הכסף, שמור לי עליו, אגיע במוצאי שבת לקחת את הכסף' אמר לו אותו אמריקאי במבטא אמריקאי טיפוס: 'וואוו! אתה כל כך עשיר, שאתה מסתובב עם אלפיים דולר בכיס' איזה עשיר ואיזה נעליים! אני אברך פשוט לווייתי אותם לפני שעתיים מאיזה גמ"ח לחתונת בתי' והאמריקאי שאל על הגמ"ח ועל החתונה, והאברך סיפר לו שהוא אברך וחי בדוחק ועתה בתו מתחתנת ואין לו אפילו פרוטה שחוקה, לכן הגיע כאן לאיזה גמ"ח כדי להתחיל להזיז עניינים.

במוצאי שבת הגיע האברך לאמריקאי, כדי לקבל את כספו בחזרה. האמריקאי נתן לו בחזרה את המעטפה, אך האברך הרגיש שהיא מעט שמנה, פתח את המעטפה והחל לספור וגילה שיש שם 4,000 דולר ולא 2,000! הסב האברך את תשומת לב האמריקאי, שיש כאן בטעות סכום כפול! השיב האמריקאי: 'אחי שלח אלי מארה"ב מעשרות 2000 דולר ואמר לי בטלפון, תן את זה לאברך דחוק שבאמת צריך את הכסף, זה היה אצלי כמה ימים וביקשתי מהשם שיתן לי סימן ויוביל אותי לאברך כזה, אתה באת אלי בערב שבת קודש, אתה לא מכיר אותי בכלל, הפקדת אצלי 2000 דולר, מי אמר שאני נאמן? מי אמר שאני אחזיר לך את הכסף? אבל אתה לא ראית בעיניי! טובת השבת היתה לנגד עיניך! ידעת בלבך שיש פה סיכון להפקיד סכום שכזה אצל אדם שאינך מכיר, אבל לא היה אכפת לך לקחת צ'אנס, העיקר לא לחלל שבת! ועל המסירות שלך

לכבודה של שבת, אני מעניק לך אלפיים דולר נוספים מהמעשרות של אחי'

וראינו שמי שהולך עם השם בתמימות, הקב"ה גומל לו כפליים! וגם צריך לדעת, שמה ששלך שלך! הקב"ה סיבב שהאברך יגיע לכותל ואח"כ לרובע לביתו של אמריקאי, שכביכול במקרה אחיו שלה אליו מעשרות לתת לאברך שהפרוטה אינה מצויה בכיסו...

לר' זושא לא היה מספיק כסף עבור נדוניה לחתונת בתו, ואשתו בקשה ממנו ללכת לבקש צדקה, אז הוא הלך לרבו המגיד ממזריטש, כדי לבקש ממנו מכתב המלצה. הגיע ר' זושא למגיד ממזריטש וביקש ממנו מכתב המלצה, הוציא המגיד ממזריטש 300 רובל, סכום עתק באותם ימים, ונתן אותם לר' זושא 'קח את זה לחתונת בתך' אמר. שמח שמחה גדולה ר' זושא וחזר חזרה לביתו,

בדרך שמע אשה אחת צועקת צעקות שבר! ניגש אליה והיא סיפרה שמחתנת את בתה, ובדרכה לבית הורי החתן, כדי לשלם להם את חלקה, איבדה את כל הכסף! ועתה כנראה יבטל השידוך! ר' זושא נכמרו רחמיו 'תני לי סימן ובכמה כסף מדובר?' '300 רובל' השיבה בוכיה אמר לה ר' זושא: 'ישתבח שמו! אני מצאתי את הכסף' הכניס ר' זושא את ידו לכיס, הוציא ונתן לה את הכסף. 'תודה רבה' אמרה 'מה תודה רבה? שכר טירחה של 50 רובל את צריכה לתת לי'

'אתה לא מתבייש?' אמרה האשה ומיד קפצו עליו אנשים שנכחו שם ואמרו 'אשה מסכנה מחתנת את בתה, ואתה רוצה לקחת 50 רובל, אין לך בושח?!' והתחילו לתת לו מכות, עד שהצליח ר' זושא להימלט. הסיפור הזה התגלגל למגיד ממזריטש שקרא אליו את ר' זושא ושאלו: 'הרי אני נתתי לך את הכסף?', אני מבין שרצית לעשות צדקה, אבל למה לבקש שכר טירחה, להרגיז את האשה והסובבים אותה עד כדי כך שהם ירצו להרביץ לך?'

השיב ר' זושא: 'באותה שעה שעשיתי את מעשה הצדקה עם אותה אשה, הרגשתי צדיק גדול, נכנסה בי טיפה של מידת גאווה וידעתי שהדרך היחידה להוריד אותה, זה על ידי שאתבזה לעיני הכל, לא רציתי להשאיר ליצר הרע שום פתח של גאווה מהמצווה הזו, רציתי שהיא תיעשה מתוך ביזיונות גמורים, כדי שאיש לא יחשוב שאני צדיק, וכך המצווה תישאר נקייה וטהורה רק בשביל הקב"ה. הוציא המגיד סכום כפול שניתרם ונתן לר' זושא שחיתן את בתו בכבוד רב ב"ה.

העלון לזיווג הגון לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולעומר בן אורלי ולשרית בת חנה וליוסף וחביבה אמונה בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית ולשיראל בת מלכה ולפרופאט הרב חזקיהו דב הכהן קוק בן שושנה ותם רפאל בן שרה שיר ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודויתן אלחנן בן רחל וחביבה בת נעימה ורונן בן שושנה ור' יהודה בן אסתר וחירות בת שרה **ולעילוי נשמת** שמואל בן שרה ואסף בן בדרה וצאלה בן מרים וזוהבה בת זכיה וסמי בת מרים ויחזקאל ידידיה בן נחמה שיינדל וציון בן רחמים ומנוס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנוס ויוסף בן לאה וצפניה בן שלמה ומאיר בן חבובה ואסתר פריידה בת פאבל ואמנון בן זוהבה